

Sygnatura akt VI Ka 374/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **9 czerwca 2015 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Agata Gawron-Sambura

Protokolant Katarzyna Kajda

przy udziale przedstawiciela KMP w G. sierż. sztab. R. W.

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2015 r.

sprawy obwinionego **J. P.** s. Z. i T.,

ur. (...) w K.

o wykroczenie z art. 86§1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 4 listopada 2014 r. sygnatura akt IX W 380/13

na mocy art. 104 § 1 pkt 7 kpw, art. 437 § 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, art. 118 § 2 kpw

1. uchyła zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw umarza postępowanie przeciwko J. P. o zarzucony mu czyn opisany w części wstępnej zaskarżonego wyroku;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego J. P. kwotę 1000 (tysiąc) złotych tytułem zwrotu poniesionych w sprawie kosztów obrony obwinionego z wyboru;
3. kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 374/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach, w sprawie o sygnaturze IX W 380/13, uznał obwinionego J. P. za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 25 stycznia 2013 roku na autostradzie (...) w rejonie G. kierując samochodem m- ki V. nr rej. (...) z naczepą nr rej. (...) spowodował zagrożenie niebezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że na skutek niewłaściwego utrzymania stanu naczepy, zalegająca bryła lodu spadając uderzyła w samochód marki I. nr rej (...), tj. wykroczenia z art.86 § 1 kw i za to na mocy cytowanego przepisu wymierzył mu karę grzywny w kwocie 300 złotych. Ponadto zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa stosowane koszty postępowania .

Apelację od tego wyroku wywiódł obrońca obwinionego. Zaskarżył wyrok Sądu I instancji w całości i zarzucił obrazę przepisów postępowania – art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w., mającą wpływ na treść orzeczenia poprzez błędną ocenę wyjaśnień obwinionego skutkującą uznaniem jego sprawstwa, mimo że w realiach niniejszej sprawy brak jest dowodów wskazujących, iż obwiniony dopuścił się zarzucanego jego osobie wykroczenia. Jednocześnie w oparciu o art.

45 §1 kw wskazał na zaistnienie bezwzględnej przesłanki odwoławczej w postaci przedawnienia karania. Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania oraz o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego poniesionych przez niego w procesie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja obrońcy obwinionego w zakresie podniesionego zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. okazała się całkowicie nietrafna. Pomimo tego zaskarżony wyrok nie mógł się ostać, gdyż na moment orzekania przez Sąd odwoławczy doszło do przedawnienia karalności przypisanego obwinionemu wykroczenia.

Bezbłędnie w sprawie ustalono istnienie przesłanek, o których mowa w art. 86 § 1 kw., albowiem obwiniony nie utrzymując naczepy w należytym stanie do czego był niewątpliwie zobowiązany jest odpowiedzialny za spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym polegającego na osunięciu się lodowej bryły na niej zalegającej, która spadając uderzyła w samochód marki I. nr rej (...). Przedstawione wyżej ustalenia wynikały z zeznań przede wszystkim J. K., stanowczo i konsekwentnie obciążającego tego sprawcę, choć nie tylko, o czym była mowa w pisemnych motywach wyroku. To właśnie na podstawie tych dowodów sąd rejonowy zrekonstruował przebieg wydarzeń. Uczynił to, gdyż uznał wypowiedzi wspomnianego świadka za wiarygodne. W świetle dowodów obwinionego obciążających okoliczność, że J. P. zaprzeczył swemu sprawstwu w odniesieniu do tego czynu nie może dowodzić jego niewinności. Sprawstwa obwinionego dowodzą bowiem omówione już wcześniej dowody, w szczególności zaś zeznania J. K., analizowane w oparciu o całokształt ujawnionych w sprawie dowodów, z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Z przedstawionych wyżej powodów sąd II instancji uznał, że nie doszło do obrazy art. 7 k.p.k., co musiało skutkować uznaniem bezzasadności tego zarzutu. Konsekwencją tego było wywiedzenie prawidłowego wniosku, że zachowanie obwinionego stanowiło wykroczenie z art. 86 § 1 kw.

Mimo tego orzeczenie Sądu I instancji nie mogło się ostać. Po wydaniu zaskarżonego wyroku nastąpiło przedawnienie karalności. Zgodnie z art.45 § 1 kw karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok. Jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Czyn został popełniony 25 stycznia 2013 roku. Zatem w momencie orzekania przez Sąd Okręgowy upłynęły dwa lata. Dlatego Sąd Okręgowy na podstawie art.104 § 1 pkt 7 kpw uchylił zaskarżony wyrok i na podstawie art.5 § 1 pkt 4 kpw umorzył postępowanie wobec obwinionego J. P. o czyn z art. 86 § 1 kw. Jednocześnie od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego zasądził kwotę 1000 zł stanowiącą zwrot poniesionych przez niego w sprawie wydatków związanych z ustanowieniem obrońcy z wyboru, wysokość których ustalona została - na podstawie § 14 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.), odpowiednio do ilości terminów rozprawy, w której obrońca ten uczestniczył. Zgodnie z art.118 § 2 kpw kosztami postępowania w sprawie obciążył Skarb Państwa.